

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 30 2018, nummers 752 – 767 dinsdag 31 juli 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Handhaving	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Ambtenarenrecht.....	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	7
Werkloosheid	9
Bestuursrecht overig.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg.....	15
Vreemdelingenrecht.....	15
Richtlijnen en verordeningen.....	15
Toezicht en vrijheidsontneming	18
Vreemdelingenbewaring	19

Handhaving

JnB2018, 752

MK CRvB, 17-07-2018 (publ. 23-07-2018), 16 5443 PW

college van burgemeester en wethouders van Zandvoort.

Awb 5:40

Wet werk en bijstand 17

BESTUURLIJKE BOETE. Boete wegens schending van de inlichtingenverplichting. I.c. is niet in geschil dat appellant, na het overlijden van zijn moeder, aanspraak maakt op een derde deel van de erfenis. Door te overwegen dat appellant, door die aanspraak, in staat wordt geacht over voldoende middelen te beschikken om de boete te kunnen betalen en dat het niet relevant is wanneer hij daadwerkelijk over het geld uit de erfenis kan beschikken, is door de rechtbank niet onderkend dat het enkel aanspraak maken op een (deel van een) erfenis geen draagkracht uit vermogen oplevert. Op het moment dat de rechtbank haar oordeel vormde over de hoogte van de boete, was bij appellant geen sprake van daadwerkelijk aanwezig, uit de erfenis verkregen vermogen waaruit hij de boete binnen een redelijke termijn kon voldoen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2155](https://ecli.nl:NL:CRVB:2018:2155)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 753

MK ABRS, 25-07-2018, 201706547/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Horst aan de Maas, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef e onder a en e

WABO(-milieu). Omgevingsvergunning. Volksgezondheid. Zowel wat de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarde als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, bestaat in ieder geval thans nog een aanzienlijk aantal vragen waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist. Wat endotoxinen betreft is er niet, zoals bijvoorbeeld wel bij geur is gebeurd, met een eenduidige wettelijke regeling bepaald op welke wijze bestuursorganen de mogelijke gevolgen van de emissie van endotoxinen bij veehouderijen in hun besluitvorming moeten betrekken. Het is aan het college om bij het besluit over vergunningverlening te bepalen welke maatregelen bij endotoxinen in het belang van de bescherming van het milieu nodig zijn. Bij die bepaling heeft het college beoordelingsruimte.

Besluit waarbij het college een vergunning heeft verleend voor het bouwen van een vleesvarkensstal en het plaatsen van een luchtwasser binnen een veehouderij, en voor het veranderen van deze inrichting. (...)

De rechtbank heeft geoordeeld dat [appellant sub 2] niet aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk heeft gemaakt dat de veehouderij zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat het college de omgevingsvergunning om die reden had moeten weigeren of daaraan verdergaande voorschriften had moeten verbinden.

[appellant sub 2] betoogt dat de rechtbank hiermee miskent dat in het rapport "Emissies van endotoxinen uit de veehouderij: emissiemetingen en verspreidingsmodellering" (hierna: het endotoxinerapport) van juni 2016 van Wageningen University & Research een wetenschappelijk onderbouwde aanbeveling is gegeven over eventueel te treffen maatregelen in verband met de emissie van endotoxinen. (...)

De door [appellant sub 2] genoemde waarde van 30 EU/m³ is afkomstig uit het rapport "Gezondheidsrisico's rond veehouderijen" van de Gezondheidsraad van 30 november 2012, waarmee aan de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de staatssecretarissen van Economische Zaken en Infrastructuur en Milieu, advies is uitgebracht. In het endotoxinerapport is verslag gedaan van met het oog op deze advieswaarde uitgevoerde metingen en berekeningen. Daarover overweegt de Afdeling als volgt.

In het rapport van de Gezondheidsraad is op blz. 30 over endotoxinen opgemerkt dat in een advies uit 2010 mede op basis van experimenteel onderzoek onder mogelijk gevoelige personen een gezondheidkundige advieswaarde voor werknemers is afgeleid van 90 EU/m³. Bij blootstelling onder die advieswaarde lopen werknemers volgens dat advies geen gezondheidsrisico's.

Vervolgens is vermeld dat rond veehouderijen gemeten waarden doorgaans lager liggen dan deze advieswaarde van 90 EU/m³, maar dat omwonenden of bepaalde groepen onder hen gevoeliger zouden kunnen zijn dan werknemers. Een mogelijke manier om daar in bepaalde situaties rekening mee te houden is het toepassen van een zogeheten intraspecies onzekerheidsfactor. Hoe groot die factor zou moeten zijn, valt op basis van de beschikbare kennis niet te zeggen. Als men, zo vermeldt het rapport, desondanks zou willen kiezen voor toepassing van een dergelijke onzekerheidsfactor, ligt bij de huidige stand van kennis de standaard factor 3 het meest voor de hand. De gezondheidkundige advieswaarde voor de algemene bevolking zou daarmee 30 EU/m³ bedragen.

Op blz. 42 van het rapport is vermeld dat nader onderzoek naar het effect van blootstelling aan endotoxinen bij de algemene bevolking en mogelijke risicogroepen daarbinnen tot een beter onderbouwde advieswaarde kan leiden.

In het endotoxinerapport zijn op basis van metingen bij zes stallen endotoxinegehalten in van de stallen afkomstig stof bepaald. Deze gehalten zijn gebruikt in modelmatige verspreidingsberekeningen. Met die verspreidingsberekeningen is bezien of, als wordt voldaan aan de voor veehouderijen geldende normen voor (achtergrondwaarden van) zwevende deeltjes (PM₁₀) en geur, kan worden aangenomen dat ook wordt voldaan aan de waarde van 30 EU/m³. Uit de berekeningen volgt dat dit onder meer afhankelijk is van de gehouden diersoort en de achtergrondconcentraties in het gebied.

In het endotoxinerapport is vermeld dat de deels ontbrekende en gebrekkige invoergegevens tot onzekerheid in de uitkomsten leiden. Deze onzekerheden kunnen de uitkomsten van de modelberekeningen aanzienlijk beïnvloeden.

In dat verband wordt erop gewezen dat de verdeling van de stofconcentraties en endotoxinegehalten sterk benaderend is ingeschat. Om de berekeningen nauwkeuriger te maken is meer kennis nodig.

Verder zijn de aerodynamische eigenschappen van de grote stofdeeltjes, die de depositiesnelheid bepalen, onbekend terwijl de resultaten van het verspreidingsmodel zeer gevoelig zijn voor de aannames hierover. Ook hier is aanvullend onderzoek gewenst.

Ook zijn systematische verschillen in stofuitstoot en endotoxinegehalten in het stof tussen bedrijven van dezelfde dier- en stalcategorie niet meegenomen; de informatie hierover is nog ontoereikend om deze variatie in te schatten.

Verder zijn voor het goed onderbouwen van de endotoxine-emissies aanvullende metingen nodig, kan cumulatieve belasting door clusters van bedrijven op veel plaatsen van belang zijn - wat nader onderzoek vraagt - en is ook meer kennis van de gezondheidsimpact van endotoxineconcentraties gewenst om de juiste percentielwaarde (de waarde die aangeeft in welk deel van de gevallen de gehanteerde advieswaarde mag worden overschreden) te bepalen.

Gezien het voorgaande bestaat zowel wat de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarde als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, in ieder geval thans nog een aanzienlijk aantal vragen waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist.

Wat endotoxinen betreft is er niet, zoals bijvoorbeeld wel bij geur is gebeurd, met een eenduidige wettelijke regeling bepaald op welke wijze bestuursorganen de mogelijke gevolgen van de emissie van endotoxinen bij veehouderijen in hun besluitvorming moeten betrekken. Het is aan het college om bij het besluit over vergunningverlening te bepalen welke maatregelen bij endotoxinen in het belang van de bescherming van het milieu nodig zijn. Bij die bepaling heeft het college beoordelingsruimte.

Het is de Afdeling bekend dat een aantal colleges hun beoordelingsruimte invult door toepassing van de "Notitie Handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid, endotoxine toetsingskader 1.0" van het Bestuurlijk Platform Omgevingsrecht. Deze notitie is geënt op een toetsing aan de waarde van 30 EU/m³ en berekeningen op basis van gegevens uit het endotoxinerapport. Het college kiest er uitdrukkelijk voor om een dergelijke beoordelingswijze niet te hanteren, omdat volgens het college daarvoor nog onvoldoende wetenschappelijke inzichten over de risico's bestaan. Gezien de hiervoor weergegeven stand van de kennis over endotoxinen en de vele openstaande vragen, kan het college deze keuze maken.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het op de weg ligt van degene die zich beroept op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid, waaronder vrees voor endotoxinen, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk te maken dat de door het college gehanteerde toetsingskaders niet toereikend zijn. (...) Gelet op dit alles is de rechtbank van oordeel dat appellanten niet aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk hebben gemaakt dat de inrichting

zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat het college de omgevingsvergunning om die reden had moeten weigeren of daaraan verdergaande voorschriften had moeten verbinden. De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling met deze motivering de beoordeling van het college van de nadelige gevolgen van endotoxinen rechtmatig kunnen achten. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2395](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2018:2496](#).

JnB2018, 754

MK ABRS, 25-07-2018, 201708637/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 2

Besluit omgevingsrecht bijlage II 4

WABO. Omgevingsvergunning voor realiseren dakopbouw. I.c. is geen sprake van een evidente privaatrechtelijke belemmering, nu niet zonder nader onderzoek kan worden vastgesteld dat het bouwplan is voorzien op grond die of een object dat in eigendom toebehoort aan een ander en die ander niet in realisering ervan berust en er ook niet in hoeft te berusten. De weigering van de bewoners van de woning aan de [locatie 2] om toestemming te verlenen voor werkzaamheden aan de goot van hun woning ten behoeve van de realisatie van de dakopbouw aan de [locatie 1] biedt op zichzelf onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat een evident privaatrechtelijke belemmering aan de verlening van de omgevingsvergunning in de weg staat. Daarbij is van belang dat niet zonder meer vast staat dat de toestemming van de bewoners niet kan worden verkregen of nodig is. Verwijzing naar uitspraken van ABRS van 11 mei 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1274](#)) en 19 juni 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:CA3672](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:2487](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 755

MK Rechtbank Rotterdam, 18-07-2018, ROT 18/344

korpschef van politie, verweerder.

Besluit algemene rechtspositieregeling politie (Barp) 55aa

AMBTENARENRECHT. REPLAÇANTENREGELING. AFWIJZING GEBRUIK REPLAÇANTENREGELING ALS BEDOELD IN ARTIKEL 55AA BARP. Door slechts een bandbreedte te hanteren van 0,9 tot 1,1 fte (wat neerkomt op een arbeidsurenomvang tussen de 32 en 40 uur) geeft verweerder een te beperkte

uitleg aan het begrip 'vrijkomende formatieplaats'. Verweerder heeft deze keuze niet in beleid vastgelegd en nader toegelicht en ook de toelichting op artikel 55aa van het Barp biedt geen aanknopingspunten voor een dergelijke strikte uitleg van de remplaçantenregeling. Volgens artikel 1, aanhef en onder k, van het Barp kunnen er ook deelbetrekkingen met een arbeidstijd van gemiddeld minder dan 36 uur per week zijn. De 0,78 fte aan formatieruimte die in het geval van vertrek van eiser beschikbaar is, komt neer op een arbeidsplaats van 28 uur. De rechtbank acht het bij een formatieplaats van deze omvang niet op voorhand ondenkbaar dat hiervoor een herplaatsingskandidaat kan worden gevonden. Verweerder zal daarom alsnog moeten onderzoeken of een herplaatsingskandidaat beschikbaar is voor de vrijkomende formatieplaats. Pas als er geen vervanger is die in de plaats van eiser kan worden aangesteld, kan het verzoek van eiser worden afgewezen.

[ECLI:NL:RBROT:2018:5662](https://www.ecli.nl/rbrot/2018/5662)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 756

MK CRvB, 19-07-2018, 16/4001 WWAJ

Raad van bestuur van het Uwv.

Wajong 2010

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. De medische grondslag van het bestreden besluit wordt onderschreven. Aan het feit dat het Uwv voornemens is een sarcoïdoserichtlijn op te stellen kan, anders dan appellant betoogt, niet de conclusie worden verbonden dat de beoordeling van de belastbaarheid in dit specifieke geval op onzorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden of dat moet worden getwijfeld aan de juistheid van de conclusies die uit die beoordeling zijn getrokken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2192](https://www.ecli.nl/crvb/2018/2192)

JnB2018, 757

MK CRvB, 19-07-2018, 16/6796 WIA

Raad van bestuur van het Uwv.

Wet WIA 46a

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. KLINISCHE OBSERVATIE. I.c. heeft het Uwv zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een diagnostische opname noodzakelijk en proportioneel was voor de vaststelling van het recht op een WIA-uitkering. Weliswaar is opname een zwaar middel, maar een minder zwaar alternatief was – mede gelet op de dagopname van het NPO waaruit juist het vermoeden van malingering naar voren kwam – in dit geval niet aanwezig. Dat appellant vanwege medische en praktische problemen niet aan de observatie kon deelnemen heeft hij onvoldoende onderbouwd. Appellant had dus geen

goede redenen om niet mee te werken aan dit onderzoek. Het Uvw heeft daarom terecht het voorschot op de WIA-uitkering per 1 maart 2015 geschorst.
[ECLI:NL:CRVB:2018:2231](https://ecli.nl/crvb/2018/2231)

JnB2018, 758

Rechtbank Limburg, 23-07-2018, AWB/ROE 17/3497

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:629, 7:668a

ZW 29

ZIEKTE. I.c. had eiseres geen overeenkomst voor onbepaalde tijd en derhalve geen recht op loon van haar (voormalige) werkgever. Het besluit is in strijd met artikel 29 van de ZW.

Verweerder heeft eiseres meegedeeld dat zij geen uitkering op grond van de ZW krijgt. Rechtbank: Tussen partijen is in geschil of eiseres gelet op het bepaalde in artikel 7:668a van het Burgerlijk Wetboek (BW) op 26 februari 2017 een overeenkomst voor onbepaalde tijd had en derhalve op grond van artikel 7:629 (BW) aanspraak op loon van haar (voormalige) werkgever en daarmee ingevolge artikel 29 van de ZW geen recht op een ZW-uitkering had. (...)

De rechtbank gaat uit van de bewoordingen van de(...) cao en de daarbij behorende preambule. Het gebruik maken van de mogelijkheid die de wet biedt is aan de cao-partijen.

De omstandigheden die daartoe aanleiding geven zullen door hen beschouwd moeten worden bij de afweging of in de cao gebruik zal worden gemaakt van de afwijkingmogelijkheid. In casu hebben bij de cao betrokken partijen vastgesteld dat de intrinsieke aard van de bedrijfsvoering van [naam bedrijf] BV en haar dochterondernemingen afwijking van het bepaalde in artikel 7:668a BW noodzakelijk maakt. Anders dan verweerder, die kennelijk van mening is dat inhoudelijk getoetst zou moeten worden of dit ook echt wel zo is, is de rechtbank van oordeel dat het een gegeven is waarmee verweerder rekening dient te houden.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat eiseres op 26 februari 2017 geen overeenkomst had voor onbepaalde tijd en derhalve geen recht op loon van haar (voormalige) werkgever. Het bestreden besluit komt dan ook wegens strijd met artikel 29 van de ZW voor vernietiging in aanmerking. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:6846](https://ecli.nl/rblim/2018/6846)

JnB2018, 759

Rechtbank Amsterdam, 19-07-2018, AMS 18/387

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet WIA

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Voor zover eiseres zich niet kan vinden in het verschil in het toegekende arbeidsongeschiktheidspercentage tussen Noorwegen (100%) en Nederland (1,20%), overweegt de rechtbank dat elk land zijn eigen socialezekerheidsstelsel mag inrichten en daarbij eigen criteria mag hanteren voor het vaststellen van iemands mate van

arbeidsongeschiktheid. Nederland hanteert daarbij over het algemeen strengere criteria dan andere landen. In Nederland wordt de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld door de arbeidsdeskundige, aan de hand van de door een verzekeringsarts vastgestelde medische beperkingen. Het feit dat in geval van eiseres de arbeidsdeskundige beoordeling tot een lager percentage van arbeidsongeschiktheid leidt dan in Noorwegen, maakt de voorafgaande medische beoordeling door de verzekeringsarts niet onjuist of onvolledig.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:5084](https://ecli.nl/RBAMS:2018:5084)

JnB2018, 760

MK Rechtbank Midden-Nederland, 18-07-2018, UTR 17/3796

Raad van bestuur van het Uuv, verweerder.

Wet WIA

LOONSANCTIE. RE-INTEGRATIE-INSPANNINGEN. BEREIKEN AOW-GERECHTIGDE LEEFTIJD BINNEN ÉÉN JAAR NA EINDE WACHTTIJD. In de Werkwijzer Poortwachter van het Uuv is sinds 24 maart 2017 opgenomen dat als de werknemer binnen één jaar na het einde van de wachttijd de AOW-gerechte leeftijd bereikt, mag worden afgezien van een traject in het tweede spoor, mits beide partijen hiermee instemmen. De rechtbank kan verweerder volgen in het standpunt dat hier niet is gebleken van toestemming door de werknemer. Uit zijn brief van 11 augustus 2016 volgt dat hij eventueel in zal stemmen met een vaststellingsovereenkomst, maar dat hij deze hiervoor eerst wil zien. Uit deze brief of uit de gang van zaken volgt naar het oordeel van de rechtbank niet dat er door de werknemer toestemming wordt gegeven voor het afzien van spoor 2. Een expliciete instemming is echter in dergelijke gevallen wel nodig, omdat een werknemer daarmee zijn recht om te re-integreren opgeeft. Het is bij dergelijke ingrijpende beslissingen onvoldoende om deze toestemming af te leiden uit een manier van handelen rondom onderhandelingen over een mogelijke vaststellingsovereenkomst. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:3535](https://ecli.nl/RBMNE:2018:3535)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 761

MK CRvB, 25-07-2018, 14/4051 WW

Raad van bestuur van het Uuv.

Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de sociale zekerheidsstelsels (Vo 883/2004) 64 lid 1 aanhef en onder c

WW 19

WERKLOOSHEID. VERLENGING EXPORT WW-UITKERING. UITSPRAAK NA BEANTWOORDING PREJUDICIËLE VRAGEN HVJEU. Het Uvw heeft zich met juistheid op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat appellant concreet uitzicht had op een baan, waardoor hij genoodzaakt was langer in Zwitserland te verblijven. Ook anderszins is niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het Uvw niet had mogen besluiten om de verlenging van de export van de WW-uitkering te weigeren.

Raad: De Raad heeft bij verzoek van 26 oktober 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4101](#) (verzoek), prejudiciële vragen voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof). Bij arrest van 21 maart 2018, C-551/16, [ECLI:EU:C:2018:200](#), heeft het Hof de gestelde prejudiciële vragen beantwoord (arrest [naam]).

Met het verzoek heeft de Raad de volgende vragen aan het Hof voorgelegd:

1. Mag de in artikel 64, eerste lid, aanhef en onder c, van Vo 883/2004 gegeven bevoegdheid, gelet op de artikelen 63 en 7 van Vo 883/2004, doel en strekking van Vo 883/2004 en het vrij verkeer van personen en werknemers, aldus worden toegepast dat een verzoek om verlenging van de export van een werkloosheidsuitkering in beginsel wordt geweigerd, tenzij naar het oordeel van het Uvw gegeven de bijzondere omstandigheden van het concrete geval, bijvoorbeeld in het geval dat er een concreet en aantoonbaar uitzicht is op werk, in redelijkheid niet tot weigering van exportverlenging kan worden besloten?

Zo nee,

2. Hoe dienen lidstaten de in artikel 64, eerste lid, aanhef en onder c, van Vo 883/2004 gegeven bevoegdheid wel toe te passen?

3.2.

Bij het arrest [naam] heeft het Hof vastgesteld dat de situatie van appellant valt binnen de werkingssfeer van Vo 883/2004 en heeft het Hof de gestelde vragen als volgt beantwoord en voor recht verklaard:

1. Artikel 64, lid 1, onder c), van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling niet in de weg staat aan een nationale maatregel, zoals die in het hoofdgeding, waarbij het bevoegde orgaan wordt voorgeschreven in beginsel elk verzoek om verlenging van de export van een werkloosheidsuitkering na drie maanden te weigeren, tenzij weigering van dat verzoek naar het oordeel van dit orgaan tot een onredelijke uitkomst zou leiden.

2. Gelet op het antwoord op de eerste vraag hoeft de tweede vraag niet te worden beantwoord.

De Raad komt tot de volgende beoordeling.

Voor de toepasselijke wet- en regelgeving wordt verwezen naar overweging 4.1 van het verzoek en de punten 3 tot en met 14 van het arrest [naam].

Aan de orde is de vraag of het Uvw terecht geen gebruik heeft gemaakt van de hem in de tweede volzin van artikel 64, eerste lid, onder c, van Vo 883/2004 gegeven bevoegdheid om de export van de WW-uitkering van appellant met drie maanden te verlengen.

Uit de punten 44 tot en met 46 van het arrest [naam] volgt dat bij

Vo 883/2004 geen gemeenschappelijk stelsel van sociale zekerheid is ingevoerd, maar dat zij de afzonderlijke nationale stelsels laat voortbestaan en slechts de coördinatie ervan beoogt teneinde de doeltreffende uitoefening van het vrije verkeer van personen te waarborgen. Deze verordening laat derhalve verschillende stelsels voortbestaan, die verschillende vorderingen doen ontstaan op onderscheiden organen jegens welke de uitkeringsgerechtigde rechtstreeks aanspraken bezit, hetzij uitsluitend krachtens een nationale wettelijke regeling, hetzij krachtens de nationale regeling, zo nodig aangevuld door het Unierecht (zie in die zin de arresten van 19 september 2013, Brey, [C-140/12](#), EU:C:2013:565, punt 43, en 14 juni 2016, Commissie/Verenigd Koninkrijk, [C 308/14](#), EU:C:2016:436, punt 67). Het Hof heeft onder de vigeur van Vo 1408/71 al geoordeeld dat het recht op behoud van een werkloosheidsuitkering gedurende een tijdvak van drie maanden ertoe bijdraagt dat het vrije verkeer van werknemers wordt gewaarborgd (zie in die zin het arrest van 19 juni 1980, Testa e.a., [41/79](#), [121/79](#) en [796/79](#), EU:C:1980:163, punt 14). Een dergelijke slotsom dringt zich volgens het Hof ook op voor Vo 883/2004, aangezien deze niet alleen waarborgt dat een werkloosheidsuitkering gedurende een tijdvak van drie maanden kan worden geëxporteerd, maar het ook mogelijk maakt dat dit tijdvak tot maximaal zes maanden wordt verlengd. Hieruit volgt dat artikel 64, lid 1, onder c, van Vo 883/2004 het recht op export van een werkloosheidsuitkering slechts waarborgt gedurende een tijdvak van drie maanden, maar het mogelijk maakt dit tijdvak uit hoofde van het nationale recht tot maximaal zes maanden te verlengen.

Verwezen wordt voorts naar de punten 52 en 53 van het arrest:

“In casu blijkt uit de stukken in het dossier dat aan het Hof is overgelegd en uit de nadere toelichting van de Nederlandse regering ter terechtzitting dat het Koninkrijk der Nederlanden er overeenkomstig een aanwijzing van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van januari 2011 aanvankelijk van had afgezien gebruik te maken van de door artikel 64, lid 1, onder c), tweede volzin, van Vo nr. 883/2004 gegeven bevoegdheid. Nadat de rechtbank Amsterdam in een vonnis van 2 oktober 2013 in het hoofdgeding had geoordeeld dat de afwijzing van een verzoek om verlenging van de export van de werkloosheidsuitkering na drie maanden moet worden gemotiveerd, heeft het Uvw echter het uitgangspunt dat een dergelijk verzoek niet kan worden toegewezen weliswaar gehandhaafd, maar besloten dat de bijzondere omstandigheden van het geval, met name concreet en aantoonbaar uitzicht op werk, kunnen rechtvaardigen dat een dergelijk verzoek wordt ingewilligd. Zoals naar voren komt uit de verwijzingsbeslissing heeft het Uvw inzonderheid overwogen dat dergelijke omstandigheden zich voordoen wanneer de belanghebbende in een traject zit met concreet uitzicht op werk waarvoor een langer verblijf in de ontvangende lidstaat noodzakelijk is, of wanneer de betrokkene een intentieverklaring van een werkgever in die lidstaat heeft overgelegd die hem een reëel uitzicht op een dienstbetrekking biedt.

Zoals de advocaat-generaal in punt 78 van zijn conclusie (ECLI:EU:C:2018:920, lees: [ECLI:EU:C:2017:920](#) [red.]) heeft opgemerkt, blijft een lidstaat onder die omstandigheden binnen de door het recht van de Unie toegestane grenzen indien hij maatregelen vaststelt op grond waarvan verlenging van de exportperiode van de

werkloosheidsuitkering tot maximaal zes maanden slechts kan worden toegekend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.”

Het is de lidstaat, in dit geval Nederland, dus toegestaan om maatregelen vast te stellen op grond waarvan verlenging van de exportperiode van de werkloosheidsuitkering tot maximaal zes maanden slechts kan worden toegekend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Het Uvw heeft zich dan ook op het standpunt kunnen stellen dat een verzoek om verlenging slechts wordt ingewilligd als sprake is van bijzondere omstandigheden. Vervolgens moet worden beoordeeld of het Uvw zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er in het geval van appellant geen sprake is van bijzondere omstandigheden die aanleiding geven om het verzoek om verlenging in te willigen.

Een bijzondere omstandigheid kan volgens het Uvw aan de orde zijn als een werkloze aan het einde van de eerste drie maanden in een traject zit met een concreet uitzicht op werkhervatting, blijkend uit een door een werkgever ondertekende intentieverklaring en waarvoor langer verblijf in de betreffende lidstaat noodzakelijk is. Volgens het Uvw gaat het dan hooguit om een aantal weken. Ook als de kans op werk in het andere land aantoonbaar (veel) groter zou zijn, zou het weigeren van een verlenging onder omstandigheden niet redelijk kunnen zijn.

Het Uvw heeft appellant na de uitspraak van de rechtbank van 2 oktober 2013 in de gelegenheid gesteld stukken in te dienen waaruit blijkt dat hij ten tijde van het einde van de exporttermijn van drie maanden (30 november 2012) een concreet uitzicht had op een baan in Zwitserland. Ter zitting van 17 maart 2016 bij de Raad is komen vast te staan dat appellant op 30 november 2012 niet beschikte over een ondertekende verklaring van een werkgever in Zwitserland die voornemens was om hem in dienst te nemen. Uiteindelijk heeft appellant per 1 juli 2013 een baan in Zwitserland gevonden. Het Uvw heeft zich dan ook met juistheid op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat appellant concreet uitzicht had op een baan, waardoor hij genoodzaakt was langer in Zwitserland te verblijven.

Ook anderszins is niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het Uvw niet had mogen besluiten om de verlenging van de export van de WW-uitkering te weigeren. Dat appellant over onvoldoende middelen beschikte en geld moest lenen van zijn vriendin en dat hij als hij niet zou zijn geëmigreerd en nog werkloos zou zijn geweest, hij wel recht op deze uitkering zou hebben gehad, is niet een zodanige omstandigheid. Er deden zich ook geen omstandigheden voor waardoor terugkeer naar Nederland om de WW-uitkering voort te zetten, niet van appellant kon worden gevergd. Appellant heeft voorts geen concrete bewijzen ingediend waaruit blijkt dat de kans om werk te vinden in Zwitserland veel groter was dan in Nederland.

De beroepsgrond dat Duitsland wel de export van de WW-uitkering verlengt en er sprake is van discriminatie, kan niet slagen. Zoals uit het arrest [naam] volgt, is iedere lidstaat bevoegd om binnen de door het recht van de Unie toegestane grenzen regels vast te stellen op grond waarvan verlenging van de exportperiode van de WW-uitkering tot maximaal zes maanden wordt toegestaan. Dat door de lidstaten verschillend invulling wordt gegeven aan deze bevoegdheid betekent niet dat er sprake is van een ongerechtvaardigd verschil in behandeling.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2260](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 762

MK ABRS, 25-07-2018, 201709082/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 9 lid 1, 16 lid 1, 5 en 6

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Nihilstelling toeslagen en terugvordering voorschotten. Intrekking met terugwerkende kracht van de verblijfsvergunning. Dat i.c. aan het verblijf van [appellante] met terugwerkende kracht de rechtmatigheid is ontvallen, leidt gelet op artikel 16, eerste lid, gelezen in samenhang met het vijfde en zesde lid, van de Awir niet tot het oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen de voorschotten niet mocht herzien. Uit die bepalingen vloeit reeds voort dat aan de verlening van een voorschot niet het gerechtvaardigde vertrouwen kan worden ontleend dat een met dat voorschot overeenkomende aanspraak op toeslag bestaat.

Uit de uitspraak van 13 april 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:969](#)) volgt niet dat het een vreemdeling niet kan worden tegengeworpen dat zijn verblijfsvergunning met terugwerkende kracht is ingetrokken en als gevolg daarvan de rechtmatigheid aan zijn verblijf met terugwerkende kracht is ontvallen. De situatie van [appellante] verschilt in relevante mate van de situatie van de appellant in deze uitspraak, waarbij artikel 9, eerste lid, van de Awir wel van toepassing is geacht.

Besluit waarbij de Belastingdienst/Toeslagen de zorgtoeslag, de huurtoeslag en het kindgebonden budget van [appellante] over 2015 definitief heeft berekend en vastgesteld op nihil en de voorschotten heeft teruggevorderd. (...)

Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat [appellante] geen recht heeft op toeslagen in 2015, omdat zij in dat jaar geen rechtmatig verblijf had. De rechtbank heeft deze vraag bevestigend beantwoord en het beroep ongegrond verklaard. (...)

De Belastingdienst/Toeslagen mag zich voor de beantwoording van de vraag of er rechtmatig verblijf is in beginsel baseren op de verblijfstitelcodes die door de IND zijn vastgesteld, omdat de IND namens de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid de aangewezen instantie is om te beoordelen of een vreemdeling rechtmatig in Nederland verblijft (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 1 juli 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ1093](#) en 21 oktober 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK0811](#)). Indien een vreemdeling concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van de aan hem toegekende verblijfstitelcode naar voren heeft gebracht, dient de

Belastingdienst/Toeslagen nader onderzoek te doen naar de juistheid van die verblijfstitelcode.

De intrekking met terugwerkende kracht van de verblijfsvergunning van [appellante] heeft tot gevolg dat het rechtmatig verblijf bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000 is komen te vervallen. Dat aan dit verblijf met terugwerkende kracht de rechtmatigheid is ontvallen, leidt gelet op artikel 16, eerste lid, gelezen in samenhang met het vijfde en zesde lid, van de Awir niet tot het oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen de voorschotten niet mocht herzien. Onder verwijzing naar vaste rechtspraak van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 2 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2441](#)) overweegt de Afdeling dat reeds uit die bepalingen voortvloeit dat aan de verlening van een voorschot niet het gerechtvaardigde vertrouwen kan worden ontleend dat een met dat voorschot overeenkomende aanspraak op toeslag bestaat. [appellante] had er daarom rekening mee moeten houden dat controle achteraf tot wijziging of intrekking van over 2015 toegekende voorschotten kon leiden. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is daarom geen sprake.

De Afdeling heeft in de door [appellante] ingeroepen uitspraak van 13 april 2016 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2016:969](#)] overwogen dat het woord 'aansluitend' in artikel 9, eerste lid, van de Awir niet zo strikt dient te worden uitgelegd dat die bepaling niet van toepassing is op een situatie waarin als gevolg van de intrekking van een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht tot een datum na de verleningsdatum, tussen twee perioden van rechtmatig verblijf een periode van onrechtmatig verblijf ontstaat. Voor de beoordeling daarvan heeft de Afdeling in de voornoemde uitspraak niet-uitputtend een aantal elementen opgesomd.

Anders dan waarvan [appellante] uit lijkt te gaan, volgt uit deze uitspraak niet dat het een vreemdeling niet kan worden tegengeworpen dat zijn verblijfsvergunning met terugwerkende kracht is ingetrokken en als gevolg daarvan de rechtmatigheid aan zijn verblijf met terugwerkende kracht is ontvallen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de situatie van [appellante] in relevante mate verschilt van de situatie van de appellant in de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2016, waarbij artikel 9, eerste lid, van de Awir wel van toepassing is geacht. In de situatie van [appellante] doet zich, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, immers geen onderbroken periode van rechtmatig verblijf voor, nu haar verblijfsvergunning met terugwerkende kracht tot de verleningsdatum is ingetrokken. De situatie van [appellante] verschilt ook overigens van de situatie zoals die aan de orde was in de uitspraak van 13 april 2016. Uit de uitspraak van 13 april 2016 volgt immers dat ook van belang is of zij niet redelijkerwijs heeft kunnen begrijpen dat de toeslagen ten onrechte werden verleend. De rechtbank heeft overwogen dat [appellante] valt te verwijten, zoals ter zitting bij de rechtbank is komen vast te staan, dat zij bij haar asielaanvraag een onjuiste leeftijd heeft opgegeven. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het haar onder die omstandigheden duidelijk had moeten zijn dat zij geen recht had op een verblijfsvergunning en zodoende op toeslagen. Voor zover [appellante] betoogt dat aan de tweede verblijfsvergunning dezelfde personalia ten grondslag liggen, leidt dit niet tot een ander oordeel. De minister heeft in zijn besluit van 23 oktober 2017 immers expliciet aangegeven dat de verklaringen van

[appellante] over haar identiteit, waaronder haar naam en geboortedatum, niet geloofwaardig worden geacht. (...)

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen terecht heeft besloten dat [appellante] in 2015 geen recht heeft op toeslagen omdat zij in dat jaar geen rechtmatig verblijf had.

[ECLI:NL:RVS:2018:2514](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg

JnB2018, 763

MK ABRS, 25-07-2018, 201800080/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, appellant.

Awb 5:40, 5:46 lid 2

Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (hierna: de Wet BIG) 3 lid 1, 4 lid 1 en 2. 30, 31 en 100

WET BIG. Bestuurlijke boete. I.c. is niet in geschil dat op de website van [wederpartij] en in het handelsregister de titel 'verloskundige' stond vermeld, terwijl zij niet als zodanig in het BIG-register stond vermeld. Reeds daarom heeft zij, wat er van haar optreden in het televisieprogramma Pauw ook zij, de titel van verloskundige ten onrechte gevoerd en daarmee het verbod van artikel 4, tweede lid, van de Wet BIG overtreden. De tekst van die bepaling noch de geschiedenis van totstandkoming hiervan bevat aanknopingspunten voor het oordeel dat daarvoor daadwerkelijk sprake moet zijn van uitoefening van het beroep van verloskundige.

[ECLI:NL:RVS:2018:2523](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 764

HvJEU (Grote kamer), 25-07-2018, C-585/16

Alheto tegen Bulgarije.

Richtlijn 2011/95/EU 12 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 35, 46 lid 3

PROCEDURERICHTLIJN. Uitleg artikel 46 lid 3 van de Procedurerichtlijn. Recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Volledig en ex nunc onderzoek. Omvang van de bevoegdheden van de rechter in eerste aanleg. Onderzoek door de rechter van de behoeften aan internationale bescherming. Onderzoek van de gronden van niet-ontvankelijkheid.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet, op voorwaarde dat dit verzoek eerder niet is afgewezen op basis van een niet-ontvankelijkheidsgrond of een andere uitsluitingsgrond dan die welke is genoemd in artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95.

2) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 moeten aldus worden uitgelegd dat:

- zij zich verzetten tegen een nationale regeling die niet voorziet in de reden van beëindiging van de toepassing van de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus als genoemd in die bepalingen, dan wel deze onjuist omzet;
- zij rechtstreekse werking hebben, en
- zij kunnen worden toegepast, zelfs indien de persoon die om internationale bescherming verzoekt zich hier niet uitdrukkelijk op heeft beroepen.

3) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, zoals de toepasselijkheid van artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95 op de situatie van de verzoeker, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken.

4) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat het vereiste van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als de juridische gronden tevens betrekking kan hebben op de in artikel 33, lid 2, van deze richtlijn bedoelde gronden van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wanneer het nationale recht dit toestaat, en dat, in het geval de rechterlijke instantie waarbij het beroep aanhangig is voornemens is een grond van niet-ontvankelijkheid te

onderzoeken die niet is onderzocht door de beslissingsautoriteit, zij de verzoeker moet horen zodat hij, in een taal die hij beheerst, zijn standpunt over de toepasselijkheid van deze grond op zijn specifieke situatie kan uiteenzetten.

5) Artikel 35, eerste alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, indien hij daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet in een derde land dat niet overeenkomt met het grondgebied waar hij normaliter verblijft maar dat deel uitmaakt van het operationele gebied van deze organisatie, moet worden geacht voldoende bescherming te genieten in dit derde land, in de zin van deze bepaling, wanneer dit:

- zich ertoe verbindt om de belanghebbende weer toe te laten nadat deze zijn grondgebied heeft verlaten teneinde om internationale bescherming te verzoeken in de Europese Unie, en
- deze bescherming of bijstand van de UNRWA erkent en het beginsel van non-refoulement toepast, waardoor de belanghebbende veilig en in waardige leefomstandigheden op zijn grondgebied kan verblijven, zolang de op het grondgebied van de gebruikelijke verblijfplaats gelopen risico's dit noodzakelijk maken.

6) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat het geen gemeenschappelijke procedurenormen instelt met betrekking tot de bevoegdheid tot vaststelling van een nieuwe beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming, nadat de oorspronkelijke beslissing op dit verzoek door de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld, is nietig verklaard. De noodzaak om een nuttige werking van artikel 46, lid 3, van deze richtlijn te verzekeren en een doeltreffende voorziening in rechte overeenkomstig artikel 47 van het Handvest van de grondrechten te waarborgen vereist echter dat, in geval van verwijzing van het dossier naar het semi-rechterlijke of administratieve orgaan in de zin van artikel 2, onder f), van de richtlijn, binnen een korte termijn een nieuwe beslissing wordt vastgesteld die in overeenstemming is met de beoordeling in het vonnis waarbij nietigverklaring is uitgesproken.

[ECLI:EU:C:2018:584](https://eur-lex.europa.eu/eli/cu/2018/584)

JnB2018, 765

HvJEU (Eerste kamer), 25-07-2018, C-404/17

A tegen Zweden.

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 8, 32 lid 2

PROCEDURERICHTLIJN. Artikel 31, lid 8, onder b, van [de Procedurerichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 32, lid 2, van deze richtlijn, moet aldus worden uitgelegd dat op grond van die bepaling een verzoek om internationale bescherming niet als kennelijk ongegrond kan worden beschouwd in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding, waarin ten eerste uit de informatie over het land van herkomst van de verzoeker blijkt dat hem daar aanvaardbare bescherming kan worden geboden, en ten tweede deze verzoeker informatie

heeft verstrekt die ontoereikend is om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen, wanneer de lidstaat waar het verzoek is ingediend geen voorschriften ter omzetting van het begrip “veilig land van herkomst” heeft vastgesteld.

[ECLI:EU:C:2018:588](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2018, 766

MK ABRS, 26-07-2018, 201804821/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De rechtbank heeft in het grensbewakingsbelang en het feit dat de staatssecretaris om die reden geen lichter middel heeft toegepast, ten onrechte aanleiding gezien om te oordelen dat het toelaatbaar is dat de staatssecretaris de motivering in het aanvullend proces-verbaal heeft gegeven.

De vreemdeling klaagt in haar enige grief onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het feit dat de staatssecretaris pas nadat hij de vrijheidsontnemende maatregel had opgelegd, heeft gemotiveerd waarom voor haar als Dublinclaimant een significant risico op onttrekking aan het toezicht bestaat, de maatregel niet onrechtmatig maakt. Daarover voert zij aan dat uit de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1593](#), volgt dat dit een motiveringsgebrek is.

De staatssecretaris heeft in de vrijheidsontnemende maatregel zonder nadere motivering met het oog op het hiervoor bedoelde onttrekkingsrisico als enige gronden vermeld dat de vreemdeling Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen en dat zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan. Hij heeft die gronden en het daaruit voortvloeiende onttrekkingsrisico alsnog gemotiveerd in het aanvullend proces-verbaal van 19 mei 2018.

Zoals de Afdeling in de uitspraak van 16 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:159](#), heeft overwogen, volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 5 juni 2014, Mahdi, [ECLI:EU:C:2014:1320](#), dat de voor een vrijheidsontnemende maatregel vereiste motivering niet pas na de oplegging van de maatregel kenbaar mag worden gemaakt. De rechtbank heeft in het grensbewakingsbelang en het feit dat de staatssecretaris om die reden geen lichter middel heeft toegepast, ten onrechte aanleiding gezien om te oordelen dat het toelaatbaar is dat de staatssecretaris de motivering in het aanvullend proces-verbaal heeft gegeven. De vreemdeling klaagt dan ook terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de maatregel, omdat deze niet is voorzien van een motivering, van aanvang af onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2018:2484](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 767

MK ABRS, 23-07-2018, 201805751/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 100 lid 1

Vb 2000 5.2 lid 5

VREEMDELINGENBEWARING. Vreemdeling is vier weken verstoken van rechtsbijstand. Inbewaringstelling is i.c. onrechtmatig na belangenafweging.

De vreemdeling heeft voorafgaand aan het gehoor en de oplegging van de maatregel van bewaring verzocht om rechtsbijstand. De staatssecretaris heeft hierop slechts voorafgaand aan het gehoor tevergeefs getracht de voorkeursadvocaat telefonisch te bereiken. Met deze enkele poging heeft de staatssecretaris onvoldoende inspanningen verricht om de vreemdeling van de gevraagde rechtsbijstand te voorzien. Daardoor is de vreemdeling, ondanks zijn verzoek daartoe, geen raadsman toegevoegd tijdens het gehoor en zodra hem zijn vrijheid was ontnomen en is hij gedurende een periode van vier weken van rechtsbijstand verstoken geweest. Nu aldus artikel 100, eerste lid, van de Vw 2000 is geschonden is daarmee reeds gegeven dat de vreemdeling in zijn belangen is geschaad.

Dit gebrek maakt de inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Gelet op de aard van de maatregel, de tijdsduur dat de vreemdeling verstoken is gebleven van rechtsbijstand en nu niet is gebleken van zeer zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de met bewaring gediende belangen in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Dit betekent dat de inbewaringstelling van de vreemdeling onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2018:2483](#)

[Naar inhoudsopgave](#)